

Ἡ Μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου

Λίγο καιρό πρὶν ἀπὸ τό πάθος Του, ὁ Κύριος, ἀφοῦ παρέλαβε τοὺς τρεῖς προκρίτους μαθητές, τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη, ἀνέβηκε σὸ ὄρος Θαβώρ καὶ ἐκεῖ, ἐνώπιον αὐτῶν μεταμορφώθηκε.

Μεταμόρφωση σημαίνει μεταβολή, ἀλλαγὴ μορφῆς. Πῶς ἐγινε; «Τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἔλαμψε ὡς ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἱμάτιά Του ἔγιναν λευκά ὡς τό φῶς». Ἐκείνη τήν στιγμή φανέρωσε αὐτό πού ἔκρυβε μέσα Του. Φανέρωσε μιὰ ἀκτίνα τῆς δόξης τῆς Θεότητός Του. Γι' αὐτό δέν ἀποτελεῖ γεγονός τοῦ κόσμου τούτου.

Μεταμορφώθηκε γιά νά δείξει στοὺς μαθητές Του, ὅτι δέν εἶναι ἓνας ἀπλός ἄνθρωπος, ἔστω ἓνας μέγας δάσκαλος καὶ ἀναμορφωτῆς τῆς οἰκουμένης, ἀλλά ὁ Ἐνανθρωπήσας Θεός. Ἀλλαγὴ ὅμως ὑπέστησαν καὶ οἱ μαθητές γιά νά μπορέσουν νά ἰδοῦν τήν μεταμόρφωση τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀνθρώπου δέν μποροῦν νά ἰδοῦν φῶς πού δέν εἶναι τοῦ κόσμου τούτου, δηλ. τῆς ὁρατῆς δημιουργίας. Ὅταν τοὺς ἐπεσκίασε ἡ φωτεινὴ νεφέλη καὶ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Πατρός «οὗτος ἐστίν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός», προσκύνησαν μέ τό πρόσωπο στή γῆ καὶ φοβήθηκαν ὑπερβολικά.

Τό γεγονός τῆς μεταμορφώσεως εἶναι ἡ φανέρωση τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Γι' αὐτό ὁ Κύριος εἶπε σ' ὅλους τοὺς μαθητές του ἕξι ἡμέρες πρὸ τῆς μεταμορφώσεως:

-Σᾶς λέγω τήν ἀλήθεια: Μερικοὶ ἀπὸ ἐμᾶς πού εἴμαστε τώρα ἐδῶ, δέν θά γευθοῦν θάνατο, μέχρι τήν στιγμή, πού θά ἀξιωθοῦν νά ἰδοῦν τὸν Υἱόν τοῦ ἀνθρώπου νά ἔρχεται μέ τήν δόξα καὶ τήν βασιλεία Του (Ματθ. 16,28).

Δόξα καὶ βασιλεία τοῦ Θεοῦ λέγεται ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Στήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος θά κάμει τοὺς ἁγίους νά λάμπουν σάν τὸν ἥλιο. Ἔτσι, ἀκριβῶς, ἔλαμψε ὁ Χριστός στήν μεταμόρφωσή Του. Καὶ πραγματοποιήθηκε ἡ πρόρρηση Του αὐτή.

Ἐμεῖς, ὅμως, οἱ ταπεινοὶ χριστιανοὶ τοῦ 21ου αἰώνα πῶς θά δοῦμε τόν Χριστό; Ἐστω κάπως ἀμυδρά, ἐλάχιστα, μπορούμε νά ἀντικρύσουμε τό Φῶς τοῦ προσώπου Του;

Ὁ Κύριος μᾶς ἐπισημαίνει: «ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι μέσα σας». Συνεπῶς, γιά νά «δοῦμε» τόν Χριστό, πρέπει κάτι νά ἀλλάξουμε μέσα μας. Σ' αὐτό μᾶς προσκαλεῖ ἡ Ἐκκλησία μας. Ὅχι γιά νά ἐπιτύχουμε κάποια ἐξωτερική ἀλλαγή. Ὅχι νά ὠραιοποιήσουμε τό πρόσωπό μας. Ὅχι νά κάνουν «χρυσές δουλειές» οἱ πλαστικοὶ χειρουργοί. Ὅχι νά φορέσουμε μάσκες. Ὅχι κάθε φορά νά ἀλλάζουμε τό πρόσωπό μας. Ἀλλά καθημερινά νά προσοδεύουμε πνευματικά. Νά προσπαθοῦμε μέ προσευχή καί νηστεία νά καθαρίσουμε τόν ἑαυτό μας ἀπό κάθε μολυσμό (=ἀμαρτία) ψυχῆς καί σώματος. Ἐτσι θά ἀνοιχθοῦν τά μάτια τῆς ψυχῆς μας καί, ὅπως οἱ μαθητές «καθώς ἠδύναντο», ἔτσι καί ἐμεῖς, θά ἀρχίσουμε νά «βλέπουμε» τήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ, πρῶτα-πρῶτα στό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας.

Προσευχόμενοι μέ τά λόγια τοῦ ἀπολυτικίου τῆς ἑορτῆς, ἄς παρακαλοῦμε τόν Κύριο: «Λάμψον καί ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς τό φῶς σου τό αἶδιον, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα Σοι».

Αρχιμ. Π. Α.

ΞΕΡΟΥΜΕ ΤΙ ΓΥΡΕΥΟΥΜΕ;

Γιά πολλούς ανθρώπους ό Θεός είναι καλός, μόνο όταν τούς κάνει αυτά πού του ζητοῦν!

Οί άνθρωποι αυτοί μοιάζουν μέ μικρά παιδιά πού: όταν οί γονεῖς τους αρνοῦνται νά ακούσουν τά αιτήματά τους, τούς λένε σκληρούς καί απάνθρωπους· καί όταν τά αναγκάζουν νά πηγαίνουν καί σχολείο, τούς λένε καί τύραννους!

* * *

Κάποια φορά, μάς λέει τό ευαγγέλιο, ἕνας πλούσιος νεαρός πλησίασε τόν Χριστό καί Του ἔθεσε τό γεμάτο αγωνία ἐρώτημα:

-Τί πρέπει νά κάμω, γιά νά κερδίσω τήν αἰώνια ζωή; Καί δείχνοντάς Του εὐλάβεια καί σεβασμό, Τόν προσφώνησε μέ τά λόγια “διδάσκαλε ἀγαθέ”.

Ἄς ξεκινήσουμε μέ τό ἐρώτημα αυτό:

Πότε ό Θεός είναι ἀγαθός, δηλ. καλός; Όταν μάς δίνει αυτό πού του ζητᾶμε, ἢ όταν μάς δίνει ἐκεῖνο πού πραγματικά ἔχουμε ἀνάγκη, ἔστω καί ἂν ἐμεῖς ἔχουμε τήν ἐντύπωση πώς δέν μάς χρειάζεται;

Ό Θεός είναι «ἀγαθός» σημαίνει: δίνει στόν καθένα μας ἐκεῖνο πού του χρειάζεται· γιά καλό του· καί ὄχι γιά τήν καταστροφή του· κάτι πού πολλές φορές προκαλοῦν οί ἀπολαύσεις.

Όταν ό ἄσωτος υἱός εἶπε στόν πατέρα του “δῶσε μου τό μερίδιό μου”, ἔκανε μιά ἀπρέπεια: ἀμφισβήτησε τήν ἀγάπη του πατέρα του!

Όταν ὅμως, μυαλωμένος πιά, γύρισε στό πατρικό του σπίτι, τά λόγια του δέν ἦσαν πιά “ἀπρέπεια”. Τώρα Του ζήτησε νά του δείξει τήν πατρική Του ἀγάπη. Γι’ αυτό του εἶπε “κάνε με σάν ἕνα ὑπηρέτη σου”!

Ἀλήθεια, ποιός πατέρας δέν θέλει νά αισθάνεται υπερήφανος γιά τά παιδιά του;

Καί ἂν καμμιά φορά τούς μιλάει αὐστηρά, τό κάνει, ὄχι ἐπειδή θέλει νά τό “παίξει” ἐξουσία, ἀλλά ἐπειδή ποθεῖ νά ιδεῖ τά παιδιά του νά γίνονται ἀντάξια παιδιά του. Γιατί, ὅπου

υπάρχει ἀληθινή ἀγάπη, υπάρχει καί ὁ πόθος νά βλέπουμε τό ἀγαπημένο πρόσωπο ψηλά! Καί ἐπειδή ὁ Θεός ἀπό ἀγάπη θέλει νά μᾶς βλέπει πολύ ψηλά, μᾶς δίνει αὐτά πού μᾶς ὀδηγοῦν κοντά Του. Καί ὄχι ἐκεῖνα πού ἐμεῖς Τοῦ ζητᾶμε· ἐπειδή φανταζόμαστε ὅτι εἶναι ὅ,τι τό καλύτερο γιά μᾶς!

* * *

Ἄν υπάρχει Θεός, υπάρχει καί εὐτυχία. Καί ἀφοῦ ὁ Θεός υπάρχει, υπάρχει καί εὐτυχία. Καί μόνο κοντά Του μπορούμε νά βροῦμε ἀληθινή εὐτυχία.

Συνεπῶς. Θέλεις νά ἀποκτήσεις χαρά καί εὐτυχία; Ἕνας δρόμος υπάρχει: Νά πᾶς κοντά Του.

Τόν Θεό μορεῖς νά τόν γνωρίσεις, ὄχι μέ τήν ἔρευνα, ἀλλά μέ τήν προσωπική γνωριμία μαζί Του! Καί προσωπική γνωριμία ἀποκτάει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν παίρνει τήν ἀπόφαση νά Τόν ἀγαπήσει, καί νά κάνει καθημερινά τό θέλημά Του.

Ἀρχιμ. Α. Μ.

Η ΘΕΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

Κάθε φορά πού τελείται ή Θεία Λειτουργία, αξιωνόμαστε ενός μεγάλου καί υπερφυσικοῦ θαύματος. Τῆς μεταβολῆς τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ. Εἶναι τό μυστήριό τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Τό μυστήριό τῆς Θείας Εὐχαριστίας ἀποτελεῖ τήν καρδιά τῆς Ἐκκλησίας, τήν ἴδια τήν ὑπαρξή της, τή ζωή της. Ἀποτελεῖ γιά μᾶς τούς χριστιανούς τήν πηγή τῆς ζωῆς μας, τήν πηγή τῆς σωτηρίας μας.

Ἡ πιό ἱερή στιγμή στή Λειτουργία, εἶναι ή στιγμή κατά τήν ὁποία, ὁ ἄρτος καί ὁ οἶνος μεταβάλλονται σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ, ὅταν ὁ ἱερέας πεῖ τά λόγια τῆς εὐχῆς: **«Μεταβαλὼν τῷ Πνεύματί σου τῷ ἁγίῳ. . .»**.

Ἡ μεταβολή αὐτή δεν εἶναι κάτι τό ἀπλό καί φυσικό, ὅπως τό ζυμαρί μεταβάλλεται σέ ψωμί καί ὁ μούστος σέ κρασί, ἀλλά εἶναι μιά μυστηριακή καί υπερφυσική μεταβολή. Εἶναι ἓνα θαῦμα, πού μόνο μέ τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ θά μπορούσε νά συγκριθεῖ.

Ἀπό ἐκείνη τή στιγμή στήν Ἁγία Τράπεζα βρίσκεται ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Καί ὅταν κοινωνοῦμε, παίρνομε μέσα μας τόν ἴδιο τό Χριστό. Καί ὅσο περισσότερο προοδεύουμε στήν πίστη καί τήν ἀρετή, τόσο καλύτερα αισθανόμαστε τό βάθος τοῦ μεγάλου αὐτοῦ καί υπερφυσικοῦ μυστηρίου.

Κοινωνώντας τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, γινόμαστε ἓνα σῶμα μαζί Του. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός τό ἐβεβαίωσε: **«Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἐν ἐμοί μένει καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ» (Ἰωαν. στ', 56).**

Αὐτό ἀκριβῶς εἶναι πού κάνει τή Θεία Εὐχαριστία κάτι τό ἀσύλληπτο γιά τόν ἀνθρώπινο νοῦ. Γι' αὐτό καί ή λογική ἀδυνατεῖ νά τό ἐξηγήσει.

Μιά σχετική ἱστορία λέει:

Κάποτε ἓνας γέρος μουσουλμάνος συνάντησε ἓνα νεαρό χριστιανό, πού γύριζε ἀπό τή Θεία Λειτουργία καί τοῦ λέει εἰρωνικά:

- Πώς μπορείς να πιστεύεις πως ό Χριστός δίδεται μέ τή Θεία Μετάληψη σέ τόσους χριστιανούς;

Τό παιδί στήν αρχή τά έχασε. Ό μουσουλμάνος προχώρησε στό δρόμο του. Η άμηχανία όμως του νεαρού δέ ν κράτησε πολύ. Γρήγορα τρέχει στό γέρο μουσουλμάνο καί τόν ρωτᾷ:

- Πόσα παράθυρα υπάρχουν στήν πόλη;

Ό γέρος τόν άγριοκοίταξε λέγοντας:

- Δέν κάθησα να τά μετρήσω. Για ποιόν μέ πέρασες;

- Καλά, καί πόσοι ήλιοι υπάρχουν;

- Ένας μονάχα, άπάντησε ό μουσουλμάνος κοφτά.

- Έ, λοιπόν, του άπαντάει θριαμβευτικά ό νεαρός. Άν ένας μόνον ήλιος μπαίνει άπό τόσα παράθυρα, ό Χριστός πού είναι παντοδύναμος, δέν μπορεί να μπει σ' όσες ψυχές θέλει;

Έμεινε άφωνος ό μουσουλμάνος κοιτάζοντας άπορημένος τό νεαρό.

Η Θεία Εύχαριστία είναι ό Χριστός. Είναι ή πρόγευση τής Βασιλείας του Θεού, του Παραδείσου, άπό τώρα, άπό έδω . Είναι ή ζωή μας, είναι ή σωτηρία μας. Καί όπως έλεγε ένας άγιος: Ό κόσμος θά πέθαινε, αν σταμάταγε να τελείται στή γη ή Θ. Λειτουργία.

Αρχιμ. Ι. Μ.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΔΑΙΜΟΝΙΣΜΕΝΟΣ;

Στό εὐαγγέλιο, ἀνάμεσα στὰ ἄλλα θαύματα τοῦ Χριστοῦ, συναντοῦμε καί θεραπείες δαιμονισμένων.

Στόν δαιμονισμένο ἐκδηλώνεται ἡ ἐνέργεια τοῦ διαβόλου (πράξεις καί λόγια), χωρίς ὅμως νά συμμετέχει ἡ προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου. Πρόκειται γιά τραγικό, ἀλλά εὐτυχῶς σπάνιο γεγονός, γιά τό ὅποιο δύσκολα μποροῦμε νά γνωρίζουμε γιατί τό ἐπιτρέπει ὁ Θεός.

Παρ' ὅλα αὐτά, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μᾶς λέει πῶς ὑπάρχει ἄνθρωπος πού ζεῖ καταστάσεις πολύ χειρότερες ἀπό ἐκείνη τοῦ δαιμονισμένου! Καί νά πῶς:

Ὁ διεφθαρμένος ἄνθρωπος κυκλοφορεῖ γυμνός ἀπό ἀρετές καί «κατακόπτει» τόν ἑαυτό του ὄχι μέ πέτρες, ὅπως ὁ δαιμονισμένος, ἀλλά μέ τὰ ἁμαρτωλά του ἔργα! Καί ὁ φιλάργυρος τό ἴδιο δέν κάνει; Καί ὁ μὲν δαιμονισμένος θεραπεύτηκε μέ τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ πού ἀπομάκρυνε τόν δαίμονα· ὁ ἁμαρτωλός ὅμως, ἂν δέν θελήσει νά μετανοήσει, δέν διορθώνεται! Γιατί ὁ Χριστός δέν μᾶς διορθώνει χωρίς νά τό θέλουμε οἱ ἴδιοι. (Εἰς τό κατά Ματθαῖον ὁμιλία 28, δ', Ρ. Γ. 57, 355).

Συνεπῶς, ἡ χειρότερη δαιμονική κατάσταση εἶναι ἡ **κυριαρχία τῶν παθῶν**. Κάθε ἄνθρωπος πού ἁμαρτάνει καί δέν μετανοεῖ, ἀναγνωρίζει αὐτόματα τόν διάβολο, ὡς ἀφεντικό του. Τά πάθη (=χρόνιες ἁμαρτωλές ἀδυναμίες) εἶναι ἀλυσίδες πού μᾶς δένουν πνευματικά καί μᾶς κάνουν τή ζωή δύσκολη! Ἡ καταπολέμηση τῶν παθῶν μας γίνεται μέ τήν εἰλικρινή μετάνοια· καί ὁδηγεῖ στήν ἀπομάκρυνση τῶν ἀντιστοίχων δαιμόνων ἀπό τήν ζωή μας.

Ἀκόμη, γίνεται φανερό, ὅτι ἡ ἀντιμετώπιση τῶν τυχόν δαιμονικῶν ἐπηρειῶν (δηλ. μαγεία καί ἄλλα) δέν γίνεται μέ τό νά κάνουμε ἀπλά ἕναν ἀγιασμό, ἕνα εὐχέλαιο ἢ μιά λειτουργία σ' ἕνα ἐξωκκλήσι. Οὔτε μέ τό διάβασμα τῶν Ἐξορκισμῶν! (=ἱερατικές εὐχές πού διαβάζονται γιά θεραπεία πραγματικά δαιμονισμένων!!). Ἀλλά μέ τήν **καθημερινή συνειδητή συμμόρφωσή μας στό θέλημα τοῦ Θεοῦ**· μέ κορυφαῖα μέσα

τήν τουλάχιστο κάθε Κυριακή συμμετοχή στή Θεία Λειτουργία
καί τήν συχνή ἐξομολόγηση.

Τό θέμα εἶναι νά μήν ψάχνω, στίς δυσκολίες καί στίς
ἀναποδιές, ποιός μου ἔχει κάνει μάγια, ἀλλά νά ἀναρωτιέμαι
καί νά λέω: **Ἐγώ περιφρουρῶ τόν ἑαυτό μου ὥστε νά μήν
ἀφήνω ἀνοιχτές πόρτες στίς ἐνέγειες τῶν δαιμόνων;**

Γι' αὐτό καί ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος μᾶς προτρέπει:
«Ὑποταχθεῖτε στόν Θεό. Ἀντισταθεῖτε στόν διάβολο, καί θά
φύγει μακριά σας» (Ἰακ. 4, 7).

Ἀρχιμ. Ἰ. Ν.